

Středočeský kraj

Akce se koná za finanční podpory Středočeského kraje.

Krátce z historie městyse Louňovice pod Blaníkem

Prvními obyvateli zdejšího kraje, po kterých se dochovaly archeologické stopy, byli Keltové, kteří v době halštatsko-laténské (5.- 4. stol. př. n. l.) na vrcholu Velkého Blaníku vybudovali hradiště o rozloze zhruba 125 x 175 m. Obec je poprvé zmiňována v roce 1149, kdy byl založen želivským opatem Gotšalkem na území dnešních Louňovic pod Blaníkem ženský premonstrátský klášter jako protějšek mužského premonstrátského kláštera na Želivi. Klášter v Louňovicích byl v roce 1420 bohužel vypálen husity a jediným objektem, který přetrval zkázu kláštera a v pozměněné podobě se dochoval dodnes, je původně gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie. Předpokládá se, že stál u bývalé západní brány vedoucí do areálu kanonie. Ve 2. pol. 17. století byl kostel zbarokizován, zaklenut a doplněn kryptou. Pozůstatkem kláštera je zřejmě také masivní kamenná zeď bývalého objektu čp. 19 v ulici Jana Žižky.

V roce 1436 potvrdil císař Zikmund držbu Louňovic s městem Tábor, kterému patřily Louňovice až do roku 1547.

Na počátku 15. století možná stál na Velkém Blaníku malý dřevěný hrad, využívající hradeb keltského hradiště, jeho existence však není jistá a někteří autoři se přiklání k názoru, že tento hrad existoval spíše na Malém Blaníku. Což je opravdu pravděpodobnější, vzhledem k množství tmavých středověkých střepů, které se nacházejí na polích pod Malým Blaníkem směrem k Louňovicím a jejichž výskyty začínají na hranici lesa a polí.

Ve 2. pol. 16. století vybudoval Oldřich Skuhrovský na místě bývalého klášterního probošství renesanční tvrz s nárožními věžemi, k jejíž stavbě pravděpodobně využil materiálu ze zřícenin kláštera. Roku 1652 je tvrz připomínána již jako zámek, který byl v roce 1675 barokně upraven a dochoval se do dnešní doby. Od roku 1672 do roku 1924 patřil objekt pražskému arcibiskupství, po pozemkové reformě jej získala tělovýchovná jednota Sokol, které patří zámek dodnes.

V roce 1679 se v Louňovicích narodil významný hudební skladatel působící při saském dvoře Jan Dismas Zelenka (zemřel 23.12.1745 v Drážďanech). Osobnost Jana Dismase Zelenky připomíná pomníček u úřadu městyse.

Národní obrození vzbudilo velkou vlnu zájmu o symboly českého národa, mezi něž patří i hora Blaník a legenda o blanických rytířích. První pouť na Velký Blaník zorganizoval v roce 1851 Karel Villani. V roce 1868 byl přivezen do Prahy a uložen do základů Národního divadla kámen z Blaníku. Zajímavostí je, že původně vybraný kámen byl shledán příliš malým a nakonec se ocitl ve zdi pivovarského sklepení v Louňovicích pod Blaníkem, kde jej můžeme vidět dodnes. V základech Národního divadla nakonec skončil jiný, větší kámen.

V roce 1895 nechal postavit kardinál Schonborn na Velkém Blaníku jednoduchou dřevěnou rozhlednu. V roce 1936 se tato rozhledna pro celkovou zchátralost zřítíla. V téže roce požádal arcibiskup Fr. Kašpar o povolení postavit novou rozhlednu s kaplí sv. Václava, která by sloužila pro mše v době svatováclavských poutí. V roce 1940 stavbu uskutečnil Klub českých turistů. Prostředky na výstavbu získal Klub českých turistů jako náhradu za objekty, zabírané Němci v pohraničí. Vznikla rozhledna na způsob husitské hlásky, 30 m vysoká, krytá šindelem, s kaplí tvořenou přístřeškem s kamenným stolem, která je dnes provozována ÚM Louňovice pod Blaníkem.

V roce 1962 byl na Velkém Blaníku nalezen archeologem a numismatikem Národního muzea v Praze Pavlem Radoměřským pod kořeny stromu v rozbitém džbánu poklad složený z nejrůznějších mincí. Na poklad upozornil nález pana Ivana Kudlíka z Louňovic, který v blízkosti našel jednu minci při sběru kamene. Poklad obsahoval 622 mincí z celé Evropy, nejstarší byl groš Václava II., nejceněnější mincí je tolar Rudolfa II. z roku 1611 (známy pouze 2 kusy).

Celková hodnota pokladu byla po přepočtení 1274 krejcarů (hodnota zhruba 75 hus nebo 200 slepic). Poklad zakopal pravděpodobně někdo z místních obyvatel na počátku třicetileté války před vstupem pasovských žoldnéřů do Čech. Poklad se nyní nachází v Národním muzeu v Praze.

Rovněž na Malém Blaníku zanechala historie své stopy. V první polovině 16. století se stal Malý Blaník cílem poutí a byla zde Adamem z Říčan založena kaple. Již dříve zde pravděpodobně stály starší objekty, ale nic není jednoznačně potvrzeno. Z roku 1672 pochází záznam o tom, že se zde vždy 22. července konaly mše a procesí z Louňovic. V roce 1753 byla na Malém Blaníku postavena polygonální pozdně barokní nová kaple sv. Máří Magdaleny, z nařízení arcibiskupa Kaunburga, nákladem 300 zlatých. Stavba byla osmiúhelníková do elipsy, se sakristií na severovýchodě, s jeskyní pod sakristií. Kaple byla již roku 1783 z nařízení císaře Josefa II. zrušena, zvon z kaple byl přemístěn do Louňovic. V roce 1887 nařídil arcibiskup František Schonborn postavit na boku zříceniny bývalé zděné kaple malou dřevěnou kapličku se sochou sv. Máří Magdaleny od Eduarda Veselého a znovu se začaly pořádat poutě vždy v neděli před svátkem sv. Máří Magdaleny. I tato kaplička se bohužel nedochovala a socha se dnes nachází v kostele v Louňovicích.

V současné době jsou pořádány na konci září v Louňovicích svatováclavské slavnosti, zahajované mší svatou na Velkém Blaníku. Poté se pestrobarevný průvod ve středověkém oblečení přesouvá do Louňovic a svou pout' končí před zámek. Na zámeckém nádvoří je pak připraveno středověké tržiště a v Louňovicích samotných je řada nejružnějších pout'ových atrakcí.

Ke dni 23.ledna 2007 byl obci Louňovice pod Blaníkem udělen status „městys“.

V současné době žije v Louňovicích pod Blaníkem okolo 715 obyvatel.

Historie hasičského sboru Louňovice pod Blaníkem

Požáry vesnic a měst v minulosti nebyly žádným vzácným jevem, jejich ničivost přitom byla podstatně ovlivněna charakterem zástavby. Obecně lze říci, že v městském prostředí se kamenná architektura prosazovala rychleji, zatímco vesnice zůstávaly hluboko do novověku dřevěné. Až od 18. století začíná osvěcenský státní aparát účinněji zasahovat do stavební praxe a snižovat tím požární rizika. U nově vystavených chalup býval chlév a komora kamenná, ale zbytek stále dřevo. Na střeše slaměné došky a prkenný komín. Vařilo se na otevřeném ohni, svítilo loučemi, svíčkami nebo petrolejovými lampami. Ideální kombinace pro časté požáry.

Hašení v té době ale nebylo příliš účinné. Nebyly, jako dnes, technicky vyspělé stříkačky. Nebyly pro tento účel ani dosti blízko vybudované protipožární nádrže. Muselo se hasit vším co bylo po ruce – dřevěné putny, různé džbery, kýble apod. A těmito nádobami se od rybníka podávala řetězem voda k ohni. Tak se stávalo, že požár zachvacoval obydlí za obydlím. V těchto chvílích pak také sehrály velkou roli strach a zmatek.

Těmto častým požárům se lidé snažili účinněji bránit. Ale teprve velkým krokem proti požárům pomohla organizovanost. Organizace, ve které se sdružilo několik nápaditých a odvážných mužů, kteří si uvědomili, že panikou a neorganizovaností nelze proti ohni bojovat, že je nutno se na oheň předem připravit a opatřit si potřebné nářadí, především stříkačku, která by zajistila nepřetržitý proud vody.

A proto se **v červnu roku 1887** sešlo několik mužů, v čele s tehdejší starostou obce Josefem Venderem, a založili sbor dobrovolných hasičů Louňovice pod Blaníkem, který čítal 33 členů činných a 15 přispívajících. Prvním předsedou sboru byl zvolen Celerýn Karel. Obec v té době vykazovala stříkačku a dvě dubové voznice, všechno dřevěné. Postupně se dokupoval další potřebný hasičský materiál – různé druhy hadic, proudnice, přilbice, tesáky, sací koš a další.

Mimo Karla Celerýna byli zakládajícími činnými členy dále Emil Beránek, Antonín Havlík, František Kabelle, Antonín Kubát, Josef Límax, Šalamoun Poppr, František Pulpán, František Růžička, Jan Stupka, Josef Stupka, František Suk, Karel Syrovátka - předvelitel, Josef Štika, František Tichý, Josef Tichý, Josef Vender - místopředseda, Jakub Volšický - jednatel, Ignác Vyskočil, Josef Vyskočil, Emanuel Beránek, František Hála, Josef Brož, František Budil, Jakub Houra, František Hrdlička, Josef Jilich - trubač, Antonín Kahoun, František Kahoun, František Koucký, Hynek Mračno, František Novák, Karel Stupka - velitel, Ferdinand Stupka, František Slavata, Cyril Soukup, František Štika, Antonín Šnajdr, Václav Vender, František Veselý, Karel Veselka, Václav Veselý, Alois Volek, Josef Vrtiška, Hynek Vyskočil, František Vyskočil, Antonín Zeman, Eduard Ráček. Sbor patřil do župy Podblanické se sídlem ve Vlašimi.

Hned v následujícím roce, tedy r. 1888, byl zaznamenán velký přírůstek členstva na valné hromadě, kdy přistoupilo 22 členů. I v několika dalších letech tento vzrůstající trend pokračoval, každý rok vstoupilo do sboru okolo 4 nových členů. Dalším významným rokem pro přistoupení velkého počtu nových členů byl rok 1931, kdy bylo přijato celkem 26 členů.

Nově ustavený sbor rozhodně netrpěl nečinností. Požáry vznikaly pořád a to nejen v naší obci, ale bylo nutné vyjíždět pomoci do ostatních okolních vesnic, např. v roce 1902 se sbor zúčastnil zásahu v Křížově, v roce 1925 hořela laboratoř na Roudném, v říjnu 1926 požár u Chmelenského v Louňovicích.

Dále je nutné poznamenat činnosti, které se opakovaly pravidelně během celého roku. Jedná se o činnosti jako členské, výborové, pořádkové schůze konané vždy jednou za měsíc, drobná cvičení, pochodová a veřejná cvičení, divadelní hry a pořádání hasičského plesu v lednu každého roku.

Nejstarší pozvánka na ples (1897)

V roce 1912 byla k 25. výročí založení sboru dobrovolných hasičů vyražena medaile.

Činnost hasičů byla ochromena v roce 1914, kdy Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku, kam postupně odešla většina mužů z naší obce. Z tohoto důvodu nejsou za léta 1914 – 1918 žádné dochované záznamy z hasičské činnosti. Další valná hromada se konala až 20. 1. 1919.

V únoru roku 1922 žádají hasiči na obci, aby byla postavena hasičská zbrojnice. Obec souhlasí a v roce 1925 byla dostavena hasičárna mezi zámekem a Růžičkovými. Na stavbě se podílela většina členů našeho sboru, přesto však účet za její výstavbu činil přes 5 000,- Kč. Později bylo třeba tuto hasičskou kolnu rozšířit, proto byla v květnu roku 1935 zvýšena o 75 cm, aby se do ní mohla umístit i stříkačka.

Původní hasičská zbrojnice

Hasičský sjezd, konaný 17. července 1927, s oslavou 40-letého trvání sboru, zahájil starosta obce Josef Tomášek přivítáním přítomných a projevem, kde sboru popřál mnoho zdaru. Dále oslavou již prováděl současný předseda SDH Václav Langmajer. Celá slavnost začala průvodem na hřbitov, kde župní jednatel pan Jindra z Vlašimi přednesl svá slova, která věnoval již zemřelým přátelům a položil zde věnec vděčnosti. Poté se průvod odebral opět na náměstí, kde pokračovalo cvičení sborů. Celý sjezd byl zakončen veselí. Na závěr byly uděleny ceny a diplomy za dlouholetou činnost ve sboru, a to Veselému Václavovi a Mračnovi Hynku za 40-letou činnost ve sboru, Němečkovi Josefu za 30-letou činnost a Tichému Aloisovi, Veselému Josefovi a Kožíškovi Františku za 25-letou činnost ve sboru. Bohužel se v této době počet členů postupně snižoval. K tomuto datu sbor čítal pouze 30 členů činných a 27 přispívajících.

Mimořádné členské schůze konané 29. 11. 1930 se zúčastnil zemský dozorce pan Hlavatý, který přijel podpořit žádosti o subvence, jež české sbory oproti německým využívaly opravdu poskromnu. Vysvětlil, jak funguje věčný fond, z něž se vyplácí podpory, a jak při tom pomáhají jednotlivé pojišťovny. Doporučil koupit nové motorové stříkačky od firmy Holeček, a to čtyřválcový 45 HP s dodávkou vody 1600 – 1800 litrů za minutu. Po nedlouhé diskusi přítomní členové tuto koupí odsouhlasili a připojili nákup dalších dílů hadic a savic, šroubení, redukci, příručního navijáku, 4 proudnic apod. za celkový obnos 60 000,- Kč, vyplacený z uvedeného fondu a zapůjčený od pojišťoven. To bylo po dlouhé době velké a potřebné doplnění hasičské výzbroje našeho sboru, o které se postaral především současný jednatel bratr Draždák, který se roku 1931 stal starostou sboru. Pro zajímavost je vhodné uvést, že tato nová stříkačka byla 25. 5. 1931, při oslavě životního jubilea Františka Palackého, posvěcena a na její počest pořádána taneční zábava, jejíž výtěžek šel ve prospěch stříkačky.

Mimo hasičských plesů, veselí, masopustních zábav, cvičení místních, či účastí na župních sjezdech (např. 6. 6. 1926 ve Zdislavicích, 30. 6. 1929 ve Veliši) a samozřejmě hašení požárů, se ale také členstvo vzdělává. Členové byli pravidelně vysíláni na zaškolování a školení jako strojníci, předsedové a ostatní členové správní rady. Sbor dále pro své členy pořádal vzdělávací a lékařské přednášky a samaritánské kurzy. Rovněž odebíral odborný časopis „Hasičské rozhledy“, který byl k dispozici všem členům. Založen byl také dramatický kroužek, pravidelně hrající divadelní hry, a to nejen v Louňovicích, ale i v okolních obcích. Dále sbor založil novou tradici, kdy je u příležitosti narozenin prezidenta Masaryka zapálen oheň na Hůrkách blíže remízku (poprvé 6. 3. 1935). Ta trvá krátce, byla přerušena válkou, ale v r. 1946 opět na pár let obnovena.

Největší událostí r. 1937 je pak bezesporu župní den, který je na počest 50ti-letého trvání sboru pořádán právě v Louňovicích pod Bláníkem. Hned ráno 4. července byla sloužena mše za zemřelé členy sboru. Po přivítání hostů prošel průvod přes náměstí k pomníku padlých. Dále odpoledne pokračovalo uvítání sousedních hasičských sborů (zúčastnilo se 20 sborů) a průvod na cvičiště, kde byl přednesen proslov a vztyčena státní vlajka. Dalším programem již bylo samotné cvičení jednotlivých sborů. Své vystoupení zde předvedly župy Mladovožické a Votické, cvičili žáci s puškami, muži s bouracími háky a ženy na závěr ukázaly cvičení a požární útok v rámci branného výcviku.

cvičící ženy na náměstí

cvičící muži s puškami

Na počest tohoto výročí byla sestavena zpráva o činnosti sboru za celých 50 let: v roce 1937 jsou ve sboru stále tři členové ze zakládajících, a to Václav Veselý, Hynek Mračno a František Kutina. Dále dosud žijí Antonín Kubát, Emanuel Beránek, Karel Veselka, Josef Jilich, František Budil, Eduard Ráček. Od založení se sbor dostavil ke 45 požárům a ke mnoha menším zákrokům lesních požárů, povodní apod. Do této doby se zde konaly 4 župní sjezdy a tento současný je pátý. Také říká, že poslední dobou roste zájem o hasičstvo. V těchto letech se celkový počet členů ve sboru pohybuje přes 100 členů, nejvíce v r. 1935 106 členů a v r. 1937 111 členů, kde je již i 12 žen.

členové sboru při oslavách 50 let trvání SDH

Další omezení činnosti sboru nastalo v r. 1939, kdy většina členů musela nastoupit vojenskou službu. Sbor redukoval svou činnost pouze na hlídky. Ve válečných letech 1940 – 1945 byly zakázány všechny veselice, zábavy i tanečnické. Od března r. 1941 se nekonala žádná veřejná cvičení ani divadelní hry, které byly předtím hrány až několikrát do roka. Poslední zpráva o činnosti sboru byla 2. února 1942, kdy proběhla řádná schůze výboru. Tímto datem také končí veškeré záznamy, jako by sbor ani nežil.

Až zápis z prosince 1945 otevírá novou činnost našeho sboru. První valná hromada po válce probíhá až 13. ledna 1946, pět let od poslední valné hromady. Tato schůze byla zaměřena především na posmrtnou památku zemřelých během protektorátu. Během okupace se počet členů sboru snížil na 87.

Na valné hromadě 12. února 1950 se poprvé začíná diskutovat o stavbě nové hasičské zbrojnice. Byl stanoven pracovní plán na rok 1950, kde je odsouhlaseno, aby každý schopný člen odpracoval 2 pracovní dny. Dále bylo navrženo nejlepší místo pro stavbu, a to parcela po p. Hrdličkovi na Lhotě, o kterou se bude jednat s MNV Vlašim. Ten bohužel vyjádřil nesouhlas s tímto místem z důvodu velké vlhkosti a navrhoval zachovat místo pod zámkem, kde by byla postavena velká garáž a skladiště, které by bylo od ní odděleno. Tím se rozpoutaly dohady o stavbě hasičárny, jež ji ještě nadlouho pozdržely. Ale jelikož byl v r. 1952 zakoupen nový vůz (bohužel nebylo zjištěno, o jaký typ vozidla se jednalo), potřeba nové zbrojnice vzrostla, a tak hasiči navrhovali, že zbrojnici a hasičskou místnost postaví svépomocí a zadarmo. Stačilo jim jen předat povolení a souhlas s daným místem výstavby. Tak se ještě ani v r. 1953 nestalo a to měl náš sbor představitelům obce a jednoty sokolské za zlé. A není se čemu divit, že se tato příležitost pomoci zdarma už obci podruhé nenaskytla.

Až v r. 1955 bylo možno si mezi sebou rozdělit povinnosti a zahájit stavbu nové zbrojnice na školní zahrádce na Lhotě. Nakonec bylo místo u zámku zahrnuto především z důvodu nedostatečného místa. Z jara r. 1956 se začalo se svozem kamene a cihel. Ale pro nepříznivé počasí a nával polních prací stavba uvázla. Dále nastaly v letních časech přípravy a nácviky k soutěžím, poté vystřídány dobou senosečí a žní, takže práce na zbrojnici mohla pokračovat až zase na podzim. I přesto se podařilo ještě v tomto roce dostavit střechu, ale omítnutí muselo být již přeloženo na další rok. Během roku 1957 nepokračovaly práce na dostavbě, jak si většina členů přála. A to především proto, že se počet jedinců ochotných přispět k dílu stále snižoval a k tomu se ještě našli spoluobčané, kteří začali hasičský materiál rozkrádat.

Požární zbrojnice po dostavění před nahozením (1960)

V některém z pozdějších let byla hasičárna dokončena a opatřena fasádou (bohužel z let 1964 – 1972 nebyly záznamy k nalezení a dle informací tehdejšího člena sbor ani moc aktivitou neoplýval).

Hasičárna již s fasádou

Sušák na hadice byl přistaven na hasičské zahradě až během let 1974 - 1975.

Tak jako byla velká potřeba hasičárny, bylo také nutné získat nové obleky pro naše členy. V roce 1953 se podařilo přesvědčit o této nutnosti okresní orgán a získali jsme kroje pro ženy a pláště pro muže. Další výstroj se musela hradit z naší hasičské pokladny. Nových obleků naši předchůdci využili k náboru nových členů. Obcházeli domy v obci a vyzývali ke vstoupení do sboru. Tato akce se osvědčila a do sboru vstoupilo 16 mužů a 5 žen.

Omlazení sboru neslo ovoce a začalo se s výcvikem na nadcházející soutěže. Sestavena byla družstva mužů a žen. Ti se nakonec i po celotýdenní lopotě vynasnažili natolik, že se v r. 1955 dostali až na třetí kolo soutěže do kraje. To také vedlo ke snaze založit družstvo dorostu.

S dalšími aktivitami sborů také rostly nároky na finanční hotovost. Té ale nebylo v našem sboru nazbyt, tak se bratři rozhodli organizovat mimo hasičských plesů i zábavy jako např. o Blanické pouti a častěji pořádat divadelní představení.

Rok 1966 byl v Louňovicích po stránce požárů velmi nešťastný – za nedlouhou dobu musel náš sbor zasahovat u 4 vážných požárů – Kudlíkova stodola a kravín u Borkovců, který dle pamětníků vyhořel dokonce třikrát. Sešla se zde většina našich členů, především mnoho mladých, kteří s ochotou a odhodláním bojovali proti ohni. Za pomoc je nutné poděkovat i požárníkům z Libouně, Kamberka, Načeradce a z Vlašimi.

V tomto roce se již i výroční členská schůze koná v nové místnosti místní zbrojnice (členské schůze se zde z důvodu menšího počtu zúčastněných osob mohly konat od 24. 11. 1957).

Na fotografii zleva Kudlík Ivan, Zavadil Jan, Veselý Karel, Vyskočil František, Doležal Jan, Málek Josef a Veselka Karel

Po skončení členské schůze v červnu 1967

(Zleva: Antonín Kahoun, Josef .Matějovský, František Bébr, František Vyskočil, Ivan Kudlík, Karel Veselka, Josef Málek, Josef Ptáček, Karel Procházka, Karel Slavata, Karel Veselý, Jan Zavadil, František Kahoun, Jan Doležal)

Není možné psát o všech akcích, to by vznikla kniha a ne pamětní brožurka. Pamětníkům připomeneme, že první společný výlet hasiči pořádali 27. 5. 1967 a jelo se do Hřenska. Tím začala tradice pořádat každý rok jarní a podzimní zájezd. Naši bratři a sestry a někteří nečleni objeli opravdu celou republiku – Jiráskův kraj, Jizerské hory, Hlubokou nad Vltavou a její okolí, Český Krumlov, Lipno, Jindřichův Hradec, Jižní Moravu (Telč, Vranov, Lednice, Bítov, Znojmo), Velehrad, Luhačovice, Chodsko, Železná Ruda, Rábí, Západočeské lázně a v neposlední řadě i Bratislavu. O organizaci veškerých zájezdů se staral Josef Vostřák, který vše vždy zdokumentoval fotografiemi, zapsal zážitky a řádně vyúčtoval. Tradice zájezdů začala slábnout až v roce 1982. Na základě toho výbor rozhodl od dalšího roku tyto zájezdy již nepořádat.

Babičino údolí v Ratibořicích
(květen 1970)

Na zámku Lednice – zleva Kudlík, Studnička
s manželkou, Kubková, Vostřáková,
Carvanová, Houlíková (září 1971)

Přišel rok 1968 a stoleté výročí základních kamenů pro Národní divadlo. Od nás z Louňovic se měl též vést symbolicky základní kámen pro ND. Bylo povinné, aby se ho zúčastnily všechny složky NF, a tedy i hasiči v uniformách. Celý průvod se sešel na náměstí před památníkem, odkud se všichni společně vydali na dlouhou cestu do Prahy. Od obce k obci náš průvod převážel kondracký požární vůz, jelikož vůz našeho sboru byl v tu chvíli v opravě. První den (14. 6. 1968) průvod došel až do Poříčí nad Sázavou. Do Prahy průvod dojel v neděli (16. 6. 1968) v 11. hod. a k ND divadlu se dostal ve 14. hod. Večer se naši občané zúčastnili mimořádného představení „Rusalka“, hraného pro naše Podblanicko.

Průvod v Praze – Velitel František Bébr, Růžena Vostřáková, Marie Vyskočilová, Anežka Němečková, František Ditrich, Jarmila Sovová, Karel Veselka, František Vyskočil, Jan Doležal, Bohuslav Němeček ml., Jan Zavadil

Po pár leté odmlce činnosti sboru byl rok 1972 pro náš sbor velmi aktivní. V červnu se konalo okrskové cvičení v Libouni.

Bratři připravující se na požární útok

V létě se dobrovolně naši bratři přihlásili k opravě hřbitovní zdi. Celkem bylo odpracováno 454 hodin. Nejvíce hodin zde strávil předseda Jan Doležal.

Oprava hlavní brány hřbitova.....

..... i postranních zdí

Během celého roku byl povinen sbor organizovat protipožární činnost při žních. V letošním roce se do této akce zapojili i místní pionýři. Výbor SHD rozhodl pozvat je na konci roku na výborovou schůzi, kde jim předseda za celý sbor poděkoval za jejich výbornou hlídkovou a protipožární pomoc. Dále vyslovil přání, že, až „vyrostou“, rádi bychom je uvítali v našich hasičských řadách a jako odměnu za svou činnost jim předal velitel František Bébr knížky s věnováním a odznak „Žňových hlídek pionýrů“.

Pouze požární službou se ale náš sbor nezaobíral. Jeho další důležitou činností je pomoc obci. Hasiči se zúčastňovali brigád na opravu kanalizací, silnic a na další výstavby obce, sběru železného šrotu a kamene a školení nejen požární ochrany. V neposlední řadě se také podíleli na kulturním životě v Louňovicích, v lednu pravidelně pořádali hasičský ples a během roku taneční zábavy. Tyto aktivity se dodržují dodnes.

Příklad plánu činnosti návrhové komise na rok 1982: 204 preventivních prohlídek, 4 přednášky ideově výchovné, 3 námětová cvičení, min. 800 hodin odpracovaných v zemědělství, 8 drobných provozoven, 3 školení podle výcvikového roku, 1 přednáška dětem, 1 společenská zábava, 30 hod. vodní zdroje, 100 hod. v akci Z, 250 hod. údržba výstroje a výzbroje, pravidelné preventivní prohlídky obydlí a získávání nových členů.

I při této vytíženosti stíhají bratři požární soutěže –
nástup na náměstí v Načeradci

Družstvo ve složení Kudlík Jaroslav, Zavadil Jan,
Chmelenský Jaroslav, Vyskočil Josef, Babka Vladimír,
Maršíček František, Kořínek Miloslav

Přípravy oslav 100. založení sboru se začínají projednávat na členských schůzích již na podzim v roce 1985. Dle záznamů, které měli k dispozici, se domnívali, že toto výročí vychází na rok 1986. Až v únoru tohoto roku pan vikář Oktábec zjistil, že sbor v Louňovicích nebyl založen 1886, ale až v červnu 1887. Jelikož byla soutěž již naplánovaná a pozvánky rozeslané, rozhodl výbor slavnostní hasičské cvičení uspořádat, avšak slavnostní schůzi přeložit na správný rok, tedy na rok 1987.

Vlajkonoši Maršíček Fr. a Volšícký J., pionýr Nerad V.

Vpředu zleva: Staněk Martin, Zavadil Jan,
Babka Pavel, Staněk Mirek, Slabý Jaroslav,
Elicarová Simona, Babka Vladimír

Naše ženy: Vítková R., Žižalová J., Málková V., Sovová J., Kronusová M., Melicharová J., Vostřáková R.

Slavnostní soutěž se konala 17. 5. 1986. Sraz byl u požární zbrojnice, odkud se všechny přítomné sbory vydaly směrem k pomníku padlých na náměstí položit slavnostní věnec. Poté průvod pokračoval na fotbalové hřiště, které se tento den proměnilo na hasičské cvičiště. Soutěž zahájil předseda sboru Karel Elicar. Po

něm si převzal slovo předseda NF pan Špácal.

Po jejich proslovech už nic nebránilo začít v samotné soutěži, kterou měl na starost velitel Josef Němeček. Náš sbor reprezentovala družstva mužů, žen a dorostu. Jak dorost, tak naše ženy byly v jejich kategorii jedinými soutěžícími, což je velice mrzelo, jelikož nemohly porovnat síly s jinými sbory. Ale i za jejich výkony jim byly předány diplomy za dobře vykonanou práci. Zato v kategorii mužů byla konkurence veliká. Jako nejlepší družstvo se předvedli „Kamberáci“, na druhém místě skončilo družstvo Křížova a na třetím místě naši muži.

Příprava žen před požárním útokem

Příběh mužů k základně

Spokojenost se soutěží vyjádřil na členské schůzi 16. 10. 1986 velitel J. Němeček: „Na jedné straně je nutné podotknout, že náklady na oslavu byly dosti vysoké a umístění našeho družstva mužů ne příliš dobré, ale na druhé straně se vše celkově zdařilo. Prostor na fotbalovém hřišti, počasí i účast sousedních sborů byly výborné. A zvláštní pochvalu si zasluhuje naše družstvo žen, které při nácviku i samotné soutěži prokázalo velkou zapálenost.“

Družstvo žen s diplomem a pohárem vítězek

Schůze k 100. výročí založení sboru se konala 14. 2. 1987 v místním pohostinství. Tohoto slavnostního zasedání se zúčastnilo 85 členů a hostů. Po přivítacím projevu požádal předseda Karel Elicar přítomné o uctění památky zemřelých bratrů a sester minutou ticha. Dále promluvil zástupce OV ČSPO pan Lisý, který zhodnotil námi konané soutěže a vyslovil se pochvalně k dnešní účasti zasedání. Následovalo přečtení jednatele zprávy pana Josefa Vostřáka, který se zabýval především zakládajícími členy našeho sboru, jejich prvotní činností a oslavami 50. výročí založení sboru v roce 1937. Především vyzdvihl ty, kteří se zúčastnili těchto oslav a jsou dnes ještě mezi námi. Jedná se o pana Bébra Františka a Kahouna Josefa, čp. 79 (oba 50 let u sboru a své 70. narozeniny). Po zprávách členů výboru pokračovala schůze diskusí na různá hasičská i nehasičská témata a poté volná zábava s hudbou a tancem.

Předseda Karel Elicar podává zprávu o činnosti sboru

Rok 1987 byl pro náš sbor úspěšný i po stránce vstupu nových členů. Přihlásilo se 7 nových mužů – Veselka Karel ml., Burda Josef ml., Kahoun Josef, Černík Josef, Chmelenský Jaroslav, Járka Vladimír, Sova Miroslav. A také se přihlásilo 9 nových žen – Bartošová Irena, Burdová Anna, Elicarová Jaroslava, Járková Vlasta, Melicharová Jindra, Babková Marie, Kudlíková Ivana, Novotná Eva a Zavadilová Jana.

Nový mladý oddíl žen vytvořil čas 38s na soutěži
při oslavách 100. výročí založení sboru v Pravoníně

Složení družstva - zleva Novotná Eva, Zavadilová Jana, Bartošová Irena,
Elicarová Jaroslava, Babková Marie, Járková Vladimíra

Přístavba hasičárny byla schválena v roce 1986. Na rok 1987 se naplánovaly první práce, bohužel ale spolupráce a aktivita ve sboru v následujících letech nebyla dostatečná, takže ani tato výstavba nešla tak rychle, jak se očekávalo. Až od roku 1994, kdy sbor získal povolení CHKO na přístavbu velkých vrat, se pravidelně konaly brigády, a tak přístavba byla dokončena v roce 1997.

V roce 1999 dochází k dalšímu výraznému omlazení hasičského kolektivu a tím ke zvýšení snaživosti a soutěživosti našich družstev. Nové složení našich žen se ukazuje hned na okrskové soutěži ve Veliši, kde předčí své bratry a obsazují úspěšné druhé místo. Muži I. končí na devátém místě a mladé družstvo II. na třetím místě. Tyto výkony přesvědčily ostatní starší členy sboru, že je možné naše družstva přihlásit i na okresní soutěž do Divišova. Zde se opět ženy ukázaly jako bojovnější družstvo a obsadily 2. místo, což na okresní soutěži je velkým úspěchem. Muži ve větší konkurenci získali konečné 13. místo.

V roce 1999 se sbor rozhodl konat také zájezd do vinného sklípku Blučina na Moravě. Zájezdu se zúčastnila většina mladších členů SDH a i mnoho dalších obyvatel Louňovic. Během cesty jsme nezapomněli ani na naše památky a některé poctili naší návštěvou. Ve večerních hodinách jsme dorazili do sklípku, kde jsme celý večer mohli hodovat víno, které nám chutnalo nejvíce. Bohužel, pak pro některé byla cesta domů ještě v nočních hodinách velmi namáhavá. Všichni ale nakonec hodnotili zájezd jako velmi vydařený. Škoda jen, že si nezískal tradici a nejezdí se do vinného sklípku pravidelně.

Rok 2001 byl důležitý na nákup nových stříkaček, starosta obce zakoupil dvě starší PS 12, které jsme se rozhodli přestavět. Tím se začali pořádat pravidelné brigády a dochází k navýšení objemu motoru u naší soutěžní stříkačky. Dále byla do hasičárny přivezena stříkačka veterán, která byla vyrobena již v 18. stol. Prvotní nápad, opravit ji a předvést při oslavách 115. výročí založení sboru, se bohužel nepodařil realizovat a ani dnes není tato stříkačka dokončena.

V tomto roce také začíná tradice účastnit se většího počtu různých memoriálů, konaných na našem okrese, například Podblanický pohár v Býkovicích, Memoriál Františka Procházky v Divišově, soutěž v požárním útoku v Miřeticích, v Záhoří u Miličina nebo

v Bystřici. Na těchto soutěžích muži i ženy postupně vylepšujeme své výkony, ale bohužel tento rok se ještě mezi nejprestižnější družstva řadit nemůžeme.

V roce 2002 se náš sbor rozhodl pořádat akci nazvanou „Voda na Blaník“. Datum konání jsme určili na 4. května, na den sv. Floriána, patrona hasičů. Abychom mohli náš záměr, pokus o vytlačení vody na horu Blaník, uskutečnit, požádali jsme o pomoc ostatní sousední sbory, SDH Kondrac, SDH Velíš, SDH Pravonín, SDH Načeradec, SDH Býkovice a SDH Kamberk. Cesta, po které jsme vedli hadice byla od rybníka v Louňovicích s nadmořskou výškou 412 m. n. m. až na Blaník s nadmořskou výškou 638 m. n. m., tedy převýšení 226 m. Pro tuto vzdálenost bylo použito 92 „B“ hadic a 2 „C“. Na celkové převýšení jsme potřebovali dvě PS 16 a pět PS 12. Doba od nasátí vody první stříkačkou až k výstřiku na Blaník byla 25 minut, voda z proudnice stříkala krásně až na vrchol rozhledny. Celá akce tedy proběhla úspěšně a my jsme ji mohli oslavit u prasete opékaného na rožni.

V tomto roce SDH Louňovice oslavuje 115. založení sboru pořádáním okrskové soutěže. Ta byla zahájena průvodem od hasičárny, který pokračoval na náměstí položit věnec u pomníků padlých. Samotná soutěž se konala na fotbalovém hřišti. Naše družstva mužů „B“ ani žen nedala žádnou šanci soupeřům a získala první místa ve svých kategoriích. Družstvo mužů „A“ bylo diskvalifikováno pro nejednotnou obuv. Určitě si na tuto nemilou situaci všichni ještě vzpomeneme.

Dne 24. 8. 2002 odjeli na několik dnů bratři Tomáš Pospíšil, Petr Kirchner, Martin Kahoun, Josef Burda a Josef Jelínek na víkend do jižních Čech do obce Majdalena likvidovat škody po povodních. Dopravu zajistil bezúplatně bratr Josef Jelínek. Za jejich ochotu jim děkujeme.

Rok 2003 je pro nás velkou výzvou především po stránce soutěžní. Již během roku 2002 jsme zjistili, že jak muži tak ženy můžeme konkurovat jiným družstvům a pomýšlet na nejvyšší příčky. Největším cílem pro naše muže „A“ bylo vítězství na okresní soutěži ve Vlašimi. Bohužel se vše nepovedlo, jak jsme si představovali a naši bratři skončili, „pouze“ na druhém místě, což pro nás bylo zklamáním. Ani ženám se druhý den na okresní soutěži nepodařil a skončily až na 7. místě.

Svou reputaci jsme si dokázali vylepšit hned na dalších závodech v Ratajích, kde naši bratři s přehledem vyhráli, a v Býkovicích, kde první místo obsadilo i naše družstvo žen. Největší radost z vítězství, jsme měli ale až na soutěži ve Zdislavicích, kde jsme na poli našeho největšího soupeře získali „DABL“, a jak řekl náš jeden bratr: „Vyrubali jsme to!“ Naše vítězství pokračovala i na soutěži v Bystřici, kde jsme získali dokonce „TRIPL“. Během těchto oslav vznikla také naše oslavná hymna: „Louňovičtí hasiči, ti se všema zacvičí“

A abychom ani my nezůstali pozadu, rozhodli jsme se také pořádat soutěž v požárním útoku „O pohár blanického rytíře“ na našem současném stadionu pod Blaníkem. Zde ženy, které letos opravdu těžko hledají konkurenty, obsadily první místo. V kategorii mužů první místo našim bratrům nyní vzali hasiči ze Zdislavic. Dále náš sbor reprezentovala družstva muži „B“ a „družstvo starých pánů“.

Tento velmi úspěšný rok jsme chtěli zakončit „triplem“ na memoriálu v Divišově, ale nakonec naší úplně poslední soutěží byla soutěž v Českém Krumlově a zároveň první soutěží ve velké konkurenci. Na tuto soutěž přijíždí celá „hasičská smetánka“, která ukazuje, co vše umí. My, jako chtivý sportu a chutě jsme přijeli do Krumlova, abychom okoukli ostatní družstva a také ukázali, co umíme. Celkem přijelo na soutěž 122 družstev. Nás reprezentovala dvě družstva mužů. Umístili jsme na 35. a 65. místě. Lze jen konstatovat, že náš výstřik byl 17,30 s, což je velmi krásné, bohužel jsme nedotáhli hadice na nástřikovou čáru, a proto náš čas nebyl takový, jaký bychom si ho představovali. Soutěž vyhrálo družstvo Žďáru z JČ časem 22,94 s.

V roce 2004 jsme jako jediní na okrese Benešov začali pořádat soutěž v běhu na 100 m, pod názvem „Podblanická stovka“, především jako přípravu na okresní soutěž. Nejlepšího času zde dosáhl náš bratr Tomáš Pospíšil, a to 17,83 s.

Bezesporu nejdůležitější akcí tohoto roku byla okresní soutěž, pořádaná výjimečně až září. V sobotu 4. 9. 2004 soutěžili na stadionu Na lukách ve Vlašimi muži. Všechny disciplíny dokázali vyhrát a i tedy jejich nejlepší čas požárního útoku je dovedl na vytoužené první místo v okresní soutěži. V neděli 5. 9. 2004 se svým bratrům snažila vyrovnat i naše děvčata. Těm se také všechny disciplíny povedly na jedničku a i ony zvítězily. Bohužel tento ročník byl tzv. nultým ročníkem, což pro nás znamenalo sice vítězství na okrese, ale ne postup na krajské kolo.

Tam se nám podařilo probojovat až v roce 2005, kdy opět obě družstva v okresním kole zvítězila. Na krajské kolo jsme se vydali do Nymburka o týden později. Konkurence mezi družstvy byla větší, proto jsme počítali především se získáváním zkušeností. Muži s časem 37,7 s skončili na konečném 5. místě, když je chyba při požárním útoku stála druhou příčku, a tak i postup na republiku. Druhé místo si zajistili ale alespoň při štafetách. Ženám se požární útok také nevydařil a skončily na 10. místě.

V roce 2006 jsme se rozhodli více zainvestovat. Otevřeli jsme pro veřejnost v místní základní škole posilovnu a koupili novou PS 12, která nám měla ještě vylepšit naše výkony. Letošní postup na krajskou soutěž se nám nepodařil a naše účast na různých memoriálech oproti ostatním létům byla také menší.

Mimo účasti na soutěžích pořádá náš sbor každý rok v lednu hasičský ples, v srpnu pouťovou zábavu a dětský den, v září pomáhá při svatováclavských slavnostech, jezdí na školení hasičů, zúčastňuje se zásahů při požárech, organizuje každoroční sběr šrotu a kamene a v neposlední řadě pomáhá při záplavách. Určitě je nedílnou součástí městyse Louňovice pod Blaníkem.

Závěrem: Jak již to tak bývá, žádný den není nebe bez mráček. Stejně tak je to i se spoluprací v našem hasičském sboru. Jeden člověk sám nic nezmůže, ale pokud se bude snažit alespoň trochu každý z nás, tak věřím, že náš sbor má budoucnost. Stále nám vyrůstá nová generace a teď už je jen a jen na nás, jak si ji vychováme. Zda, ji povedeme tím správným směrem a budeme ji učit lásce a povinnostem ke svým spoluobčanům. Úkolem hasičů bylo vždy pomáhat lidem v nouzi, a tak si přejme, ať je to dalších 120 let.

Při sepsání této brožury jsem čerpala z internetových stránek městyse Louňovice pod Bláníkem www.lounovicepodblanikem.cz, z kronik a ze zápisů z členských a výborových schůzí SDH Louňovice. Velkou měrou přispěly i materiály od již zesnulého bratra Josefa Vostřáka, sesbírané za jeho dlouholeté činnosti u sboru.

Za SDH Louňovice
Bc. Monika Kahounová

II. ročník soutěže „O pohár Blanického rytíře“ v roce 2004

Havlíčkobrodská liga – Nová Ves u Světlé nad Sázavou – rok 2004

Krajské kolo v Nymburce – 2.místo
v běhu štafet 4 x 100m- rok 2005

Okrskové kolo ve Veliši – rok 1999

Okresní soutěž Vlašim - rok 2000

Okrsková soutěž Daměnice – rok 2006

Družstvo „B“ – okrsková soutěž 2006

Základní činovníci sboru:

Předseda či starosta:

1887 – 1890	Karel Celerýn	1946 – 1952	František Procházka
1890 – 1895	Antonín Kubát	1953 – 1959	František Maršíček
1896	Jiří Klein	1959 – 1973	Jan Doležal
1897 – 1902	Petr Hrb	1974 – 1975	Josef Kronus
1903 – 1912	Emil Meliš	1975 – 1980	František Bébr
1913 – 1923	František Kettner	1981 – 1982	František Ondrák
1924 – 1930	Václav Langmajer	1983 – 1985	Josef Lorenc
1931 – 1934	Jan Draždák	1986 – 1993	Karel Elicar
1935 – 1936	Václav Langmajer	1994 - 1996	Vladimír Babka
1937 – 1941	Alois Tichý	1997 – 2007	Jaroslav Kudlík

Místopředseda či místostarosta:

1887	Josef Vender	1936 – 1941	Alois Tichý
1888 – 1890	Antonín Kubát	1946 – 1948	František Kožíšek st.
1891	Josef Vach	1949 – 1950	Karel Procházka
1892	Šalamoun Poper	1951 – 1961	Bohuslav Němeček
1893 – 1894	Josef Vach	1972 – 1973	Josef Stupka
1895 – 1906	František Pelikán	1974 – 1982	Josef Vyskočil
1907 – 1909	Jan Stav	1983 – 1984	Karel Elicar
1910 – 1912	Josef Koch	1985 – 1989	Josef Lorenc
1913 – 1914	Josef Němeček	1990 – 1993	Vladimír Babka
1919 – 1934	Josef Němeček	1994 - 1996	Karel Elicar
1935	Jan Draždák	1997 - 2000	David Kumšta
		2001 - 2007	Josef Jelínek

Velitel:

1887 – 1892	Karel Stupka	1925 – 1935	Alois Tichý
1893	Karel Syrovátka	1936 – 1941	František Němeček
1894 – 1899	Karel Stupka	1946 – 1961	Bohuslav Němeček
1900	Hynek Jeřábek	1962 – 1973	František Bébr
1901	Hynek Mračno	1974 – 1982	Josef Němeček
1902	Karel Celerýn	1983 – 1985	Miloslav Kořínek
1903 – 1907	Hynek Vyskočil	1986 – 1989	Josef Němeček
1908 – 1909	Karel Celerýn	1990 – 1992	Josef Kahoun
1910 – 1914	Václav Kahoun	1993 - 2000	Karel Veselka
1919 – 1924	Hynek Mračno	2001 - 2004	Karel Slavata
		2005 - 2007	Petr Kirchner

Louňovičtí hasiči

Louňovičtí hasiči,
ti se všema zacvičí,
strojník pošle vodu hned,
s křídla se točí svět.
Hasiči bla, hasiči bla,
hasiči bla bla bla Blaník.

Pozvedneme poháry,
popějeme chorály,
až poháry naplníme,
žízeň s nima uhasíme.
Hasiči bla, hasiči bla,
hasiči bla bla bla Blaník.

